

Żołnierze AK odznaczeni Krzyżem Walecznych

Lp	Nazwisko i imię	Zdjęcie i położenie grobu
1.	<p>Baumiller Jerzy Władysław (ur. 26 lutego 1918 Nowosybirsk Rosja, zm. 26 stycznia 2016 Greenport Long Island (USA)). Podczas wojny student tajnego Wydziału Architektury Politechniki Warszawskiej. Uczestnik Kampanii Wrześniowej 1939. Żołnierz AK, pseudonim "George". Uczestnik Powstania Warszawskiego. Absolwent Wydziału Architektury Politechniki Warszawskiej w 1953. Brał udział w inwentaryzacji wojennych zniszczeń Warszawy. Więzień UB w latach 1948-51, zwolniony bez przewodu sądowego. Kierownik zespołu, kierownik pracowni w biurze Miastoprojekt w Warszawie (1952-60), generalny Projektant (od 1954). Wykładowca na Wydziale Architektury w Bagdadzie (1967-71). Od 1971 w USA. Wiceprezes ZO SARP (1956-58, 1967). Odznaczenia m.in.: Krzyż Walecznych (1939). http://www.inmemoriam.architektsarp.pl/pokaz/jerzy_wladyslaw_baumiller,6710</p>	 <p style="text-align: center;">231 -5-28,29</p>
2.	<p>Bay-Wilski Andrzej ps. „Wilski” (ur. 23 listopada 1894, zm. 1 marca 1969 w Warszawie). W szeregach 34 pułku piechoty walczył na wojnie z bolszewikami. W sierpniu 1920 roku wysadził most na Bugu pod Sławatyczami przed atakiem Armii Czerwonej. rwy. W 1935 roku zostaje wybrany burmistrzem w mieście Terespol, jest nim do połowy września 1939 r. Na przełomie 1939 i 1940 roku, używając pseudonimów „Wujek” i „Wilski”, organizował struktury Służby Zwycięstwu Polski w powiecie białskim. Po przeniesieniu do Warszawy działa w Konspiracji w Polskiej Armii Ludowej. Po wojnie ukrywa się. W 1947 w Warszawie zakłada zabawkarską Spółdzielnię Pracy „Spad”, w której zatrudniano osoby represjonowane (byłych akowców). Odznaczony m.in. czterokrotnie Krzyżem Walecznych. https://pl.wikipedia.org/wiki/Andrzej_Baj</p>	 <p style="text-align: center;">83-4-16</p>
3.	<p>Bredel Irena ps. „Alina” (ur. 11 lutego 1917 Wieluń, zm. 2 sierpnia 1944). Nazwisko konspiracyjne: Rena Terewicz. Przed wojną uczennica Państwowej Szkoły Handlowej w Łodzi. Udział w konspiracji 1939-1944: żołnierz AK: Okręg Warszawski - Kobiące Patrole Minerskie. We wrześniu 1943, w Michalinie pod Warszawą uczestniczyła w testach Biura Badań Technicznych, dotyczących nowego granatu przeciwpancernego. Zimą 1943-1944 testowała w tych samych lasach " filipinki", granaty produkcji konspiracyjnej. 15 marca 1944, na ul. Miodowej przy Kapitulnej brała udział w likwidacji konfidenta Gestapo, Mieczysława Damaraszka. W Powstaniu: Komenda Główna Armii Krajowej - Oddział VI BiP (Biuro Informacji i Propagandy) - Oddział Ochrony WZW (Wojskowe Zakłady Wydawnicze) - komendantka patrolu minerskiego. Szlak bojowy: Śródmieście Północ. Poległa na pl. Napoleona podczas ataku na Poczta Główną. Pośmiertnie awansowana do stopnia podporucznika. Po wojnie ekshumowana i pochowana na Powązkach. https://www.1944.pl/powstancze-biogramy/irena-bredel.4368.html</p>	 <p style="text-align: center;">150 – 5 - 29</p>
4.	<p>Dobrzański Antoni (ur. 20 lipca 1893 w Łozówce, zm. 13 lutego 1953 w Warszawie) – polski otolaryngolog. W 1919 uzyskał tytuł doktora wszechnauk lekarskich na Uniwersytecie Wiedeńskim. W 1921 rozpoczął pracę jako starszy asystent w Klinice Laryngologicznej Uniwersytetu Lwowskiego. Od 1932 pracował przez cztery lata we lwowskim Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych, a następnie objął stanowisko ordynatora Oddziału Otolaryngologicznego w Państwowym Szpitalu Powszechnym. W 1941 po zajęciu Lwowa przez hitlerowców opuścił miasto i zamieszkał w Warszawie, gdzie wykładał na tajnych kompletach Uniwersytetu Warszawskiego. Podczas powstania warszawskiego dostał się do niewoli, a po zwolnieniu podjął się ewakuacji kliniki uniwersyteckiej do budynków szpitala w Tworkach, a stamtąd do Milanówka. Po zakończeniu wojny pracował jako kierownik Kliniki Otolaryngologicznej Uniwersytetu Warszawskiego, od 1947 do 1948 był dziekanem Wydziału Lekarskiego UW. Od 1950 był związany z Akademią Medyczną, w 1951 zorganizował i kierował ośrodkiem sanatoryjnym w Ciechocinku. https://www.wikiwand.com/pl/Antoni_Dobrza%C5%84ski_(lekarz)</p>	 <p style="text-align: center;">133-1-15</p>

Żołnierze AK odznaczeni Krzyżem Walecznych

Lp	Nazwisko i imię	Zdjęcie i położenie grobu
5.	<p>Downarowicz Stefan (ur. 1 kwietnia 1909 Bruksela, zm. 1 maja 1988 Warszawa). Absolwent Wydziału Architektonicznego Politechniki Lwowskiej w 1935. Członek SARP O. Warszawa (1936-39, od 1951). Żołnierz AK, porucznik, pseudonim "Mech". Uczestnik Powstania Warszawskiego, walczył w składzie batalionu „Czata 49” w zgrupowaniu „Radosław”. 5 sierpnia 1944 w rejonie ulicy Płockiej został ciężko ranny. Członek SARP O. Wybrzeże (1945-51). Inne odznaczenia: Warszawski Krzyż Powstańczy, Krzyż Armii Krajowej, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski. https://pl.wikipedia.org/wiki/Stefan_Downarowicz</p>	 <p style="text-align: center;">133-1-15</p>
6.	<p>Fafius Roman (ur. 30 września 1902 w Radowie na Wołyniu, zm. 15 września 1981 Szczecin). W 1926 roku ukończył studia na Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego Wyższej Szkoły Technicznej w Gdańsku, którą ukończył w 1926 roku. Pracował najpierw przy budowie Warszawskiej Kolejki Dojazdowej (WKD). Po przeniesieniu w 1931 roku do Gdyni, kierował wzniesieniem m.in. Dworca Morskiego i szeregu magazynów portowych. Brał udział w kampanii wrześniowej, dostał się do niewoli niemieckiej, w której przebywał do 1945 roku. Następnie działał w Polskich Siłach Zbrojnych na Zachodzie. Do Szczecina przybył w 1948 roku jako mianowany przez ministerstwo odbudowy Dyrektor Szczecińskiej Dyrekcji Odbudowy. Odegrał kluczową rolę w podnoszeniu z ruin Szczecina oraz innych miast i miasteczek Pomorza Zachodniego, organizując szczecińskie i koszalińskie Biura Projektów Budownictwa Ogólnego. W latach 1958–1969 pełnił funkcję głównego architekta województwa szczecińskiego. Był współzałożycielem, sekretarzem (1948–1950) i wieloletnim rzeczoznawcą Polskiego Związku Inżynierów i Techników Budownictwa. Z inicjatywy Stowarzyszenia „Czas Przestrzeń Tożsamość” na Cmentarzu Centralnym w Szczecinie posadzono Dąb Pamięci jemu poświęcony. Odznaczony czterokrotnie Krzyżem Walecznych. http://encyklopedia.szczecin.pl/wiki/Roman_Fafius</p>	 <p style="text-align: center;">26-4-26,27</p>
7.	<p>Jastrzębowski Wojciech Tadeusz (ur. 26 lutego 1884 Warszawa, zm. 9 marca 1963 Warszawa). Ukończył Szkołę Rysunkową Jana Kauszika (1903-04) oraz Akademię Sztuk Pięknych (ASP) w Krakowie (1904-09). W czasie I wojny światowej służył w Legionach Polskich, a następnie w 1. pułku piechoty. W 1918-21 brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej. W okresie międzywojennym pracował w Warszawie, m.in. w 1922 zwyciężył w konkursie na projekty pierwszych monet odrodzonej Polski, w 1934-36 projektował część wnętrz statków "Piłsudski" i "Batory". Wielokrotnie nagradzany w konkursach artystycznych. Senator II RP 4 kadencja (1935-1938). Od 1939 na uchodźstwie w Wielkiej Brytanii. Po powrocie do Warszawy (1947) wykładowca i kierownik pracowni architektury wnętrz w ASP (do przejścia na emeryturę w 1962). Współzałożyciel "Cepelii". https://bs.sejm.gov.pl/F?func=find-b&request=000002115&find_code=SYS&local_base=ARS10</p>	 <p style="text-align: center;">Aleja Zasłużonych 1 – 125, 126</p>

Żołnierze AK odznaczeni Krzyżem Walczących

Lp	Nazwisko i imię	Zdjęcie i położenie grobu
8.	<p>Jeglińska-Piekarska Maria Jadwiga ps. "Joanna" (ur. 10 grudnia 1905, zm. 4 sierpnia 1944). Była harcerką. W 1923 r. otrzymała świadectwo dojrzałości. W 1929 r. uzyskała dyplom lekarza dentyści. Podczas wojny była referentem Sanitarnym Wojskowej Służby Kobiet AK Obwodu Warszawa Śródmieście. Prowadziła szkolenie sanitarne w ramach konspiracyjnej podchorążówki. Mieszkanie jej było punktem kontaktowym, w którym prowadzono również wykłady tajnej Politechniki Warszawskiej, jak też składowano materiały sanitarne. Podczas Powstania: "Bakcyl" (Sanitariat Okręgu Warszawskiego Armii Krajowej) - I Obwód "Radwan" Warszawskiego Okręgu Armii Krajowej – kierownik punktu sanitarnego pl. Dąbrowskiego 2/4. Szlak bojowy: Śródmieście Północ. Poległa 4 września 1944 r. podczas jednego z pierwszych bombardowań pl. Dąbrowskiego. Podczas nalotu zdążyła ewakuować część rannych, lecz chwilę później zginęła razem z trzydziestoma innymi osobami.</p> <p>https://www.1944.pl/powstancze-biogramy/maria-piekarska,34364.html</p>	 <p style="text-align: center;">R – 1 – 9, 10</p>
9.	<p>Kosecka Alina (z d. Kłopotowska) ps. "Pantera" (ur. 8.maja 1921 w Płońsku, zm. 18 kwietnia 2011). Żołnierz AK - sanitariuszka liniowa, uczestniczka Powstania Warszawskiego: I Obwód "Radwan" (Śródmieście) - 3. Rejon "Ratusz - Wojskowa Służba Ochrony Powstania - VI zgrupowanie WSOP - batalion "Beł" - 3. kompania. Szlak bojowy: Śródmieście Południe. Losy po Powstaniu: Wyszła z Warszawy z ludnością cywilną. Członek SARP O. Warszawa (od 1948). Absolwentka Wydziału Architektury Politechniki Warszawskiej (1950). Rzeczoznawca SARP. Wyróżnienia równorzędne w Konkursach: projekt Centralnego Placu w Warszawie (1953) - współautor Bolesław Kosecki , na projekt koncepcyjny budynku Wojewódzkiej i Miejskiej Biblioteki w Rzeszowie (1964) - współautor Izabela Kunińska. Inne odznaczenia: Srebrna Odznaka Odbudowy Warszawy.</p> <p>https://www.1944.pl/powstancze-biogramy/alina-kopotowska,21370.html</p>	 <p style="text-align: center;">215 – 6 - 17</p>
10.	<p>Lorentowicz Małgorzata, właśc. Janina Lorentowicz-Janczar (ur. 8 stycznia 1927 w Warszawie, zm. 8 maja 2005 tamże) – polska aktorka filmowa i teatralna, obsadzana w rolach wytwornych dam z towarzystwa. Od 1942 w Armii Krajowej, była sanitariuszką w Powstaniu Warszawskim w zgrupowaniu „Kryśka”. Nosiła wtedy pseudonim „Duda”. Po wojnie, w 1951 ukończyła PWST w Warszawie. Pracowała w Teatrze Polskim w Szczecinie, w Teatrze Ateneum w Warszawie, w Teatrze Młodej Warszawy w Warszawie, w Teatrze Narodowym w Warszawie i w Teatrze Powszechnym w Warszawie oraz w Teatrze Polskim we Wrocławiu. Inne odznaczenia: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Warszawski Krzyż Powstańczy, złota odznaka honorową za zasługi dla Warszawy.</p> <p>https://pl.wikipedia.org/wiki/Ma%C5%82gorzata_Lorentowicz</p>	 <p style="text-align: center;">168 – 1 – 20, 21</p>
11.	<p>Motoczyński Jerzy (ur. , zm. 23 stycznia 2019). Syn przedwojennego nadkomisarza Policji Państwowej Eugeniusza Motoczyńskiego, powstańca warszawskiego. Żołnierz Armii Krajowej. W latach dziewięćdziesiątych członek Klubu Historii Policji, a od 2000 roku członek Warszawskiego Stowarzyszenia Rodzina Policyjna 1939 roku. Od 2009 roku, pełnił funkcję Przewodniczącego Kapituły Honorowego Medalionu Pamięci Pieta Miednoje 1940. Odznaczony także: Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski i Krzyżem Armii Krajowej, odznaczony m. in. medalami „Za Zasługi dla Policji” i „Opiekuna Miejsc Pamięci Narodowej”.</p> <p>http://panstwowa.policja.pl/pp/stowarzyszenie/aktualnosci/89714,NEKROLOG-ZMARI-SP-JERZY-MOTOCZYNSKI.html</p>	 <p style="text-align: center;">247-5-169</p>

Żołnierze AK odznaczeni Krzyżem Walecznych

Lp	Nazwisko i imię	Zdjęcie i położenie grobu
12.	<p>Nagabczyńska-Markowska Danuta ps. "Bystrzyca" (ur. 14 lipca 1925 Dziwie k/ Włocławka, zm. 17 marca 2003). Sanitariuszka: batalion "Kiliński" - 2. kompania "Szare Szeregi" - pluton 167. Szlak bojowy: Śródmieście Północ. Po Powstaniu wyszła z Warszawy z ludnością cywilną. Przebywała w obozie w Pruszkowie, skąd została wywieziona do Niemiec na roboty. Do kraju powróciła 14.02.1946. Inne odznaczenia: Srebrny Krzyż Zasługi z Mieczami, Krzyż Armii Krajowej, Warszawski Krzyż Powstańczy, Krzyż Partyzancki, Medal Wojska (trzykrotnie), Medal za Warszawę 1939-1945 https://www.1944.pl/powstancze-biogramy/danuta-nagabczynska,53066.html</p>	 <p style="text-align: center;">118 – 1 - 4</p>
13.	<p>Ostrowska Leta Elżbieta ps. „Justyna” (ur. 5 listopada 1919, zm. 6 kwietnia 1992). W konspiracji od sierpnia 1942 roku: Okręg Warszawski Armii Krajowej - Szefostwo saperów - Kobiące Patrole Minerskie. Porucznik Armii Krajowej, Dowódca patrolu minerek Kedywu 1943 - 1945. 5 marca 1944, na ul. Miodowej przy Kapitulnej brała udział w likwidacji konfidenta Gestapo, Mieczysława Damaraszka. Akcja przebiegła zgodnie z planem i 5-osobowy patrol kobiecy wycofał się bez strat. Inne odznaczenia: Krzyż Armii Krajowej https://www.1944.pl/powstancze-biogramy/leta-ostrowska,32811.html</p>	 <p style="text-align: center;">1 – 2 – 16, 17</p>
14.	<p>Pączek Antoni Władysław (ur. 13 czerwca 1891 r., w Sielcu, zm. 30 stycznia 1952 r., w Warszawie). W 1910 r. wstąpił w szeregi Związku Strzeleckiego. W czasie I wojny światowej służył w pierwszym pułku piechoty I Brygady Legionów, pod bezpośrednim dowództwem Marszałka Józefa Piłsudskiego. W końcu października 1918 r. brał udział w akcji rozbrajania wojsk niemieckich. Od stycznia 1919 r. był posłem na Sejm Ustawodawczy z listy PPS, taką funkcję sprawował przez trzy kolejne kadencje. W czasie wojny polsko-bolszewickiej uczestniczył w akcjach dywersyjnych w rejonie Zamościa. W lipcu 1927 r., z rekomendacji Ignacego Daszyńskiego z PPS-u, został wybrany jako prezydent miasta Lublina. Brał udział w działalności konspiracyjnej, jako czołowy działacz prosanacyjnej organizacji Obóz Polski Walczącej (ps. "Młot"). Był uwięziony w obozie przejściowym w Pruszkowie, a następnie wywieziony do obozu koncentracyjnego w Mauthausen. Po zakończeniu II wojny światowej powrócił do kraju i został prezesem Komitetu Polskiego byłych Więźniów Polaków. Inne odznaczenia: Krzyż I Brygady, Krzyż Niepodległości z Mieczami, Złoty Krzyż Zasługi. http://wikizaglebie.pl/wiki/Antoni_P%C4%85czek</p>	 <p style="text-align: center;">110-3-13</p>
15.	<p>Trzeciakowski Witold Mieczysław (ur. 6 lutego 1926 w Warszawie, zm. 21 stycznia 2004) – polski ekonomista, senator I kadencji, minister-członek Rady Ministrów w rządzie Tadeusza Mazowieckiego. W czasie wojny był podchorążym AK, podczas Powstania Warszawskiego walczył w batalionie „Gustaw” na Starym Mieście, gdzie został ciężko ranny, w wieku 18 lat odznaczony Krzyżem Walecznych. Po II wojnie światowej uruchomił i prowadził – założoną przez jego ojca, również Witolda – fabrykę wyrobów metalowych Podkowiak w Szydłowcu. Pracował jako projektant w Biurze Projektów Transportu. Z powodu swojej przeszłości akowskiej w 1950 r. na krótko został aresztowany. W latach 1959–1981 był pracownikiem Instytutu Koniunktur i Cen Handlu Zagranicznego PAN (m.in. jako dyrektor tej placówki). Był ekspertem Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność”. Uczestniczył w obradach Okrągłego Stołu jako przewodniczący zespołu ds. gospodarki i polityki społecznej. W czerwcu 1989 został wybrany senatorem I kadencji z ramienia Komitetu Obywatelskiego. We wrześniu 1989 został powołany na stanowisko ministra w rządzie Tadeusza Mazowieckiego (od grudnia 1989 Przewodniczący Rady Ekonomicznej rządu). https://pl.wikipedia.org/wiki/Witold_Trzeciakowski</p>	 <p style="text-align: center;">163 – 2 – 31, 32</p>